

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **V. T. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytém Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 21
zastoupený Mgr. Petrem Škopkem, advokátem
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, č. j. OAM-601/BA-BA07-VL15-PZ-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 9. 9. 2025, č. j. OAM-601/BA-BA07-VL15-PZ-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužil dobu zajištění do 2. 11. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 22. 5. 2025 provedla hlídka Policie České republiky, Odbor cizinecké policie, pobytovou kontrolu žalobce. Žalobce byl vyzván k prokázání totožnosti, žalobce však nepředložil žádný doklad totožnosti, pouze ukázal plnou moc, na níž se nacházely žalobcovy nacionále, které považuje za své vlastní, adresa pobytu X. Police České republiky, Krajské ředitelství policie Hlavního města Prahy (dále jen „krajské ředitelství“) rozhodnutím ze dne 22. 5. 2025, č. j. KRPA-165871-13/ČJ-2025-000022-ZSV, rozhodlo tak, že se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
3. Součástí správního spisu je protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 22. 5. 2025, č. j. KRPA-165871-10/ČJ-2025-000022-ZSV. Do něj žalobce uvedl, že cestovní doklad ztratil na cestě z Rumunska do České republiky. V okamžiku, kdy jej kontrolovala hlídka policie, byl ve vozidle taxi, chtěl jet do Brna a v Zastávce požádat o azyl. Sdělil, že nemá přesnou adresu, bydlí na různých místech. Teď bydlí v místě, kde pracoval. Adresu vůbec nezná. Ani město. Do Prahy přijel ráno, v Praze nebydlí. Jelikož měl v plánu odjet do Brna a požádat tam o azyl, tak mu někdo potom dá adresu, aby tam mohl bydlet kvůli azylu, ale nic nemá dojednáno. K dotazu policie zopakoval, že nemá žádnou adresu, bydlel na různých místech.
4. Žalobce dne 27. 5. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
5. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 30. 5. 2025, č. j. OAM-601/BA-BA07-BA03-Z-2025, žalovaný zajistil žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 13. 9. 2025.
6. Žalobce dne 3. 6. 2025 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Sdělil, že opustil Vietnam v roce 2021, letěl z vlasti do Rumunska, kde pracoval do března 2025. Následně se přesunul do České republiky. Nikde jinde kromě České republiky o azyl nežádal. Ve Vietnamu má dluhy, jeho věřitelé mu vyhrožovali, proto utekl do Rumunska.
7. Následně byl žalobce předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Pohovor se uskutečnil dne 26. 6. 2025. Žalobce sdělil, že Vietnam opustil v roce 2021 na základě svého pasu a rumunského víza. Ve Vietnamu má dluh, jeho život je ohrožen věřiteli. V Rumunsku o azyl nepožádal, jelikož chtěl pracovat a splácet dluh. V Rumunsku pracoval na stavbách. O azyl v České republice chtěl požádat v Zastávce, ale při cestě na toto místo jej kontrolovala policie a zajistila jej. V České republice chodil na brigády, aby si vydělal na živobytí. V Evropské unii nemá žalobce žádné rodinné příslušníky.

8. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužil dobu zajištění do 2. 11. 2025.
9. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že žalobce dne 29. 8. 2025 podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2025, č. j. OAM-601/BA-BA07-HA15-2025, jímž žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu.

III. Žaloba

10. Žalobce měl za to, že žalovaný náležitě nezjistil skutkový stav a dospěl k nesprávným skutkovým závěrům. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně a pokud by nebyl zadržen policií, zjevně by v nelegálním pobytu na území České republiky pokračoval. S tímto tvrzením žalobce nesouhlasil. Žalobce udělil plnou moc svému zástupci dne 21. 5. 2025, tato plná moc obsahovala zmocnění k zastupování ve věci udělení mezinárodní ochrany. Žalobce byl policií zadržen na cestě do Zastávky, kde chtěl podat žádost o mezinárodní ochranu.
11. Pro žalovaného bylo podstatné, že žalobce pracoval na stavbách a nerespektoval pravidla upravující zaměstnávání cizinců v České republice. K tomu žalobce sdělil, že pokud by byl propuštěn ze zajištění, má příslibenou materiální pomoc od Vietnamské komunity, nebyl by proto nucen nelegálně pracovat.
12. Žalobce nežádal o mezinárodní ochranu dříve, jelikož o této možnosti nevěděl. Ve Vietnamu mu hrozí nebezpečí, a to od jeho věřitelů. K tomu žalobce sdělil, že po propuštění ze zajištění by se nacházel na adrese X, jež vyplývá z potvrzení o zajištění ubytování, které je přílohou žaloby. Současně má žalobce svého advokáta, který přijímá písemnosti, které se jej týkají. V případě žalobce nehrozí, že by se po propuštění ze zajištění stal nedostupným pro případný výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce při svém zadržení spolupracoval s policií a učinil by tak i s žalovaným.
13. Žalobce chce v České republice setrvat do doby skončení všech řízení souvisejících s jeho žádostí o mezinárodní ochranu. Pokud by soud jeho žalobě vyhověl a žalobce byl nucen ještě před rozhodnutím soudu vycestovat z České republiky, jeho návrat z vlasti zpět by byl obtížný.
14. Žalobce zdůraznil, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu nevyhýbal vyhoštění, ale měl obavy o svůj život ze strany věřitelů. Žalovaný tak neměl rozhodovat podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
15. Nakonec žalobce brojil proti tomu, že mu žalovaný neuložil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce má pro případ propuštění ze zajištění příslibenou materiální pomoc od vietnamské komunity, v současnosti má kontaktní adresu a je zastoupen advokátem.
16. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, respektive k prodloužení zajištění.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opětovně posoudil, zda je potřeba žalobce ponechat v zařízení pro zajištění cizinců. Shledal, že ano. Žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu. Pokud by ho nezadržela hlídka a nezjistila tuto skutečnost, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval, přestože tvrdil, že v den, kdy ho kontrolovala hlídka, chtěl údajně jet požádat o udělení mezinárodní ochrany do Zastávky u Brna. Nedisponuje cestovním dokladem, přiznal, že pracuje na stavbách na různých místech. Žalobce kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával nelegální pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. Žalobce před zajištěním nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v České republice, ale ani v Rumunsku, kde pobýval již od roku 2021, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, pouze sdělil, že mu hrozí nebezpečí od věřitele. Žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, v současné době bydlí v místě, kde pracoval, ale adresu, ani město nezná. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoli doručovat nebo ověřit jeho adresu. Žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné ani jiné vazby, matka a šest sourozenců žijí ve Vietnamu, nemá tedy žádnou motivaci zde zůstat pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jmenovaný o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení policií, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný je přesvědčen, že osoba, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, by podala žádost bezprostředně poté, co by k tomu měla příležitost, žalobce tak však učinil až po zadržení policií, ačkoli se v České republice nacházel již od března 2025.
19. Žalovaný měl za to, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Podle žalovaného by žalobce v případě zrušení zajištění po dobu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu pokračoval ve skrývání se před státními orgány, aby mohl započít se svou nelegální činností za účelem výdělků. Z postupu žalobce je tak zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na absenci jakýchkoli vazeb v České republice, absenci dokladů, s ohledem na předchozí nelegální pobyt a nelegální výkon zaměstnání a jeho dosavadní jednání a chování vůči žalovanému nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Žalovaný dodal, že již vydal rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2025, č. j. OAM-601/BA-BA07-HA15-2025, neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Žalobce podal dne 29. 8. 2025 proti tomuto rozhodnutí žalobu, která má ze zákona automatický odkladný účinek. Je tedy zjevné, že žalobce nesouhlasí s negativním rozhodnutím žalovaného a nelze tak ani očekávat, že by, aniž by byl zajištěn, vyčkal na rozhodnutí příslušného soudu a po případném zamítnutí žaloby by dobrovolně vycestoval z České republiky.

20. Žalobce v žalobě brojil proti nedostatečnému a nesprávnému posouzení z hlediska možné aplikace zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Z postupu žalobce je dle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a správního vyhoštění, a že s ohledem na zdejší nelegální pobyt a jeho dosavadní jednání a chování nelze očekávat součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce v žalobě tvrdí, že může pobývat v Praze, má zajištěnu pomoc vietnamské komunity. Obecně toto tvrzení nelze přijmout s ohledem na jeho předchozí pobytovou historii a s ohledem na platnou judikaturu správních soudů.
21. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

22. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
23. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu bez nařízení ústního jednání, protože žalobce jednání nenavrhoval, krajský soud uskutečnění jednání nepovažoval za nezbytné a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.
24. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 46a zákona o azylu, v uvedených intencích tak krajský soud přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.
25. Žaloba **není důvodná**.
26. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z tohoto důvodu, tedy dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, byl žalobce rozhodnutím o zajištění ze dne 30. 5. 2025 zajištěn.
27. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů. V nyní

posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 2. 11. 2025. V napadeném rozhodnutí žalovaný vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů přistoupil k prodloužení zajištění žalobce. Vysvětlil, že od rozhodnutí o zajištění nedošlo ke změně důvodů, pro které byl žalobce zajištěn. Vysvětlil, že žalobce pobýval v České republice nelegálně, bez povolení k pobytu. Pokud by jej nezadržela hlídka policie, zjevně by ve svém pobytu pokračoval, přestože tvrdil, že v den kontroly chtěl požádat o udělení mezinárodní ochrany v Zastávce. Žalobce taktéž nelegálně v České republice vykonával zaměstnání. Žalobce proti těmto závěrům brojil v žalobě, krajský soud je však neshledal nezákonnými. Lze se ztotožnit s žalovaným, že žalobce skutečně od března 2025 pobýval na území České republiky nelegálně, do České republiky přijel z Rumunska, aniž by disponoval cestovním dokladem či pobytovým oprávněním, taktéž v rozporu s pravidly pro zaměstnávání cizinců na území České republiky bez jakéhokoli povolení v zemi pracoval. Tvzení, že chtěl požádat o mezinárodní ochranu v den kontroly jeho pobytového oprávnění policií, nemůže na věci nic zvrátit. Je prokázáno, že k okamžiku kontroly policií žádost o mezinárodní ochranu dosud nepodal, přestože v zemi pobýval již několik měsíců, nebyl držitelem pobytového oprávnění. Policie žalobce zadržela nikoli v okolí Zastávky, kde chtěl údajně žádat o mezinárodní ochranu, ale v Praze, pochybnosti o tvrzení žalobce jsou tak ze strany žalovaného pochopitelné. Žalobce opakovaně argumentoval „přislíbenou pomocí vietnamské komunity“. Toto tvrzení je zcela obecné, nelze z něj seznat, o jakou pomoc by se jednalo, kdo konkrétně by ji poskytl, na co by měla být použita.

28. Je třeba uvést, že žalovaný na straně 2 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že žalobce neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země, neopomenul uvést, že žalobce namítal ohrožení ze strany věřitelů v zemi původu. Není tedy pravdou, že by žalovaný z této skutečnosti nevycházel a nebyl si jí vědom, jak tvrdil žalobce v žalobě.
29. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že žalovaný neuložil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
30. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době ministerstvem stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
31. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že „jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a

rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“ Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě „vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).

32. Důvody, proč u žalobce nelze uložit zvláštní opatření, se žalovaný poprvé zabýval v rozhodnutí o zajištění ze dne 30. 5. 2025, a to na čtvrté straně. Poukázal na to, že žalobce nezná adresu svého pobytu, nemá finanční prostředky, vysvětlil, proč by pobyt v pobytovém středisku nezaručoval řádné plnění povinností ze strany žalobce. Na rozhodnutí o zajištění odkázal žalovaný i v napadeném rozhodnutí a uvedl, že platí důvody pro neuložení zvláštního opatření jako v rozhodnutí o zajištění ze dne 30. 5. 2025. Žalobce nemá v České republice žádné rodinné vazby, stále nemá uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou nebo kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že žalobce se na ní bude skutečně zdržovat a bude žalovanému poskytovat potřebnou součinnost. K tomu krajský soud dodává, že žalobce v žalobě argumentoval Dokladem (potvrzením) o zajištění ubytování ze dne 9. 6. 2025, podle kterého ubytovatel M. L. poskytl ubytování žalobci od 9. 6. 2025 do 9. 6. 2027 na ulici Č. 957, P. Žalobce nekonkretizoval, o jakou osobu se jedná, kdo by mu toto ubytování hradil (kromě zcela obecného tvrzení o přislíbené pomoci od vietnamské komunity). K tomu je třeba uvést, že potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese skutečně zdržoval. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že přestože měl žalobce adresu Č.957, P. uvedenou na plné moci, kterou měl u sebe dne 22. 5. 2025, kdy jej kontrolovala policie, do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 22. 5. 2025 sdělil, že žádnou adresu pobytu nemá, bydlí na různých místech, bydlel v místě, kde pracuje, přesnou adresu nezná, ani město. Dodal, že po podání žádosti o mezinárodní ochranu by mu někdo dal adresu, ale nic nemá dojednáno. K dotazu policie zopakoval, že nemá žádnou adresu a bydlí na různých místech. Krajskému soudu tedy není jasné, zda má žalobce k uvedenému ubytování jakýkoli vztah, o jaké ubytování se jedná, kdo by ho financoval. Z uvedených skutečností tak nevyplývá závěr, že by doklad o ubytování bylo lze považovat za záruku žalobcova řádného jednání a důvod pro to, aby mu bylo uloženo zvláštní opatření.
33. Je dále třeba přisvědčit žalobci, že skutečnost, že je zastoupen advokátem, může mít vliv na možnost doručování rozhodnutí a zprostředkování kontaktu s žalobcem. Avšak ani zástupce žalobce nemůže zaručit, že by žalobce poté, co opakovaně porušoval právní předpisy, skutečně dodržel své povinnosti, dostavoval se k jednání s žalovaným či se samotným zástupcem. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že se žalobcovo jednání změnilo a že by zvláštní opatření skutečně – po nikoli krátkodobém obcházení povinností stanovených právním řádem České republiky – dodržel. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce nebylo uložení zvláštních opatření možné.

34. Z výše uvedených důvodů žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že se okolnosti případu žalobce nezměnily a je potřeba prodloužit zajištění žalobce. Taktéž dle krajského soudu nelze žalovanému vytknout, že neuložil zvláštní opatření. Jeho odůvodnění, proč nepostupoval podle § 47 zákona o azylu, v posuzované věci ob stojí. Krajský soud má v souladu s žalovaným za to, že vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, který nelegálně přicestoval do České republiky, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu v České republice pracoval, svou situaci se nesnažil několik měsíců před svým zadržením policií řešit, přestože si byl vědom, že porušuje právní předpisy, existují oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku či při pobytu na jím uváděné adrese nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020 19, bod 25).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

35. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 8. října 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně